

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

2 Vtrum desperatio possit esse sine infidelitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

AD TERTIVM dicendum, qd damnati non snt in statu sperandi propter impossibilitatem reditus ad beatitudinem: & ideo qd non sperant, non imputatur eis ad culpam, sed est pars damnationis ipsoru. Sicut et in statu uig, si quis desperaret de eo, quod no est natus adipisci, vel quod non est debitum adipisci non est peccatum, puta si medicus desperet de curatione alicuius infirmi, uel si aliquis desperet se forte diuitias adepturum.

¶ Super questionis nigesse. Articulum secundum.

ARTICVLVS II.

Vtrum desperatio sine infidelitate esse possit.

IN art. 2. hoc solum scribendum occurrit, ut bene notes, qd si des stat cum desperatione, ut et hinc intelligas, qd etiam stat cu blasphemia, quae inter Christianos inuenitur uterq; siquidem, blasphemus, & desperans, in particulari tantum sufficit, quod erret.

1. 17. art. 7.

diuina, est negare infinitatem diuinae misericordiae, uel bonitatis, quod est infidelitatis: sed qui desperat, culpam suam praefert misericordiae, uel bonitati diuinae, secundum illud Gen 4. Maior est iniquitas mea, qd ueniã merear: ergo quicumq; desperat, est infidelis.

¶ 2. Praet. Quicumque incidit in haeresim damnatã, est infidelis: sed desperans uidetur incidere in haeresim damnatã, scilicet Nouatianorum, qui dicunt peccata non remitti post baptismum: ergo uidetur quod quicumque desperat, sit infidelis.

SED CONTRA est, quod remoto posteriori no remouetur prius: sed spes est posterior fide, ut supra dictum est: ergo remota spe potest remanere fides. non ergo quicumque desperat, est infidelis.

RESPON. Dicendum, qd infidelitas pertinet ad intellectum, desperatio autem ad uim appetitiuam. Intellectus autem uniuersaliu m est, sed his appetitiua mouetur circa particularis res. Est enim motus appetitiuus ab anima ad res, quae in seipsis particulares sunt. Contingit autem aliquem habentem rectã existimationem in uniuersali circa motum appetitiuum, non recte se habere corrupta eius aestimatione in particulari: quia necesse est, quod ab aestimatione in uniuersali ad appetitum rei particularis perueniatur mediante aestimatione particulari, ut dicitur in 3. * de anima. Sicut ex propositione uniuersali no inferitur conclusio particularis, nisi assumendo particularem. Et inde est, quod aliquis habens rectam fidem in uniuersali, deficit in motu appetitiuo circa particulare, corrupta particulari eius aestimatione per habitum, uel per passionem. Sicut ille qui fornicatur, eligendo fornicationem, ut bonum sibi ut nunc habent corruptam aestimationem in particulari, cum tamen retineat uniuersalem aestimationem ueram, secundum fidem. scilicet, quod fornicatio sit mortale peccatum. Et similiter aliquis retinendo in uniuersali ueram aestimationem fidei, quod scilicet est remissio peccatorum in Ecclesia, potest tamẽ pati motum desperationis, quod scilicet, sibi in tali statu existenti non sit sperandum de uenia, corrupta aestimatione eius circa particulare. Et per hunc modum potest esse desperatio sine infidelitate, sicut & alia peccata mortalia.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod effectus tol-

1. 3. de anima, text. 48. tom. 2.

litur non solum sublata causa prima, sed etiam causa secunda. Vnde de morte spei autem solum sublata uniuersali aestimatione est: sed non sic causa prima certitudinis spei: sed non est causa aestimatione particulari, quae est causa.

AD SECVNDVM dicendum, quod si quis uniuersali aestimaret misericordiam Dei non tantum, esset infidelis: hoc autem non excludit: sed quod sibi in statu illo proprietate particulari dispositionem, non sit de corde sperandum. Et similiter dicendum de peccato, quod Nouatiani in uniuersali negant peccatorum fieri in Ecclesia.

ARTICVLVS III.

Vtrum desperatio sit maximum peccatorum.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur, quod desperatio non sit maximum peccatorum. Potest enim esse desperatio absq; in fidelitate, sicut dictum est: sed in fidelitate est maximum peccatorum, quia subruit fundamentum spiritualis aedificii. ergo desperatio no est maximum peccatorum.

¶ 2. Praet. Maiori bono maius malum opponitur, ut patet per Philosophum in 8 Ethic. sed charitas est maior spe, ut dicitur 1. Corint. 13. ergo odium est maius peccatum, quam desperatio.

¶ 3. Praet. In peccato desperationis est solus inordinatus auersio a Deo: sed in aliis peccatis est non solum auersio inordinata a Deo, sed etiam inordinata conuersio. ergo peccatum desperationis non est grauius, sed minus aliis.

SED CONTRA. Peccatum insanabile uidetur esse grauissimu, secundum illud Hier 30. Insanabilis fractura tua, pessima plaga tua: sed peccatum desperationis est insanabile, secundum illud Hierem. 15. Plaga mea desperabilis reuocari non potest: ergo desperatio est grauissimu peccatum.

RESPON. Dicendum, quod peccata quae opponuntur uirtutibus theologis, sunt secundum suum genus grauiora peccatis aliis. Cum enim uirtutes theologicae habeant Deum pro obiecto, peccata eis opposita important directe, & principaliter auersionem a Deo. In quolibet autem peccato mortali principalis ratio mali, & grauitas est ex hoc, qd auertit se a Deo. Si enim posset esse conuersio ad bonum commutabile: sine auersione a Deo, quia uisus esset inordinata, non esset peccatum mortale. Et ideo illud quod primo, & per se habet auersionem a Deo, est grauissimu peccatum.

G

H

I

K